

ЖИТ
ТРИПЪР

САЙМЪН БЕКЕТ

Световният бестселър автор се завръща
с нов случай за д-р Дейвид Хънтър

ОГНЕНАТА ДИРЯ

СН
СОФТПРЕС

1

При определена температура всичко в природата изгаря.
Дърво, плат.

Хора.

При двеста и петдесет градуса човешката плът се възпламенява. Кожата почернява и се цепа. Подкожната тлъстина се втечнява като масло в горещ тиган. Тя е като гориво за тялото и с нейна помощ то започва да гори. Първи са краката и ръцете, те подпалват голямата маса на торса. Сухожилията и мускулите се свиват и това кара горящите крайници да мърдат в гнусна пародия на живот. Следват вътрешните органи. Обвити в слуз, те често остават дори и след като пламъците погълнат останалата мека плът.

Но костите са съвсем друга работа. Костта упорито устоява и на най-силния огън. Дори и когато въглеродът в нея изгори, оставяйки я безжизнена като пемза, тя запазва формата си. Но тогава е просто илюзорен обект, призрак на предишната си същност, който може лесно да се разпадне: последен бастион на живота, превърнат в прах. С малки вариации този процес следва неотклонно един и същи модел.

Но невинаги.

Някой бута с крак прогнилата врата на старата къща. Ръждясалите панти надават вик на протест и тя се отваря. Дневната светлина се втурва в стаята, но една сянка застава на прага и препречва пътя ѝ. Мъжът се привежда напред, за да огледа по-добре тънештата в мрак стая. Старото куче с него се двоуми, сетивата му вече са му подсказали какво има вътре. Мъжът също спира, не бърза да прекрачи прага. Кучето пристъпва навътре, но той го спира с една дума:

– Тук.

Кучето послушно се връща, големите му кафяви очи гледат напрегнато мъжа. Идващата от къщата миризма и неспокойствието на господаря му го изнервят.

– Стой на място.

В големите очи на животното пробягва тревога, когато мъжът пристъпва в изоставената къща. Миризмата на гнило ги обгръща. Не успява обаче да прикрие другата миризма. Мъжът прекосява стаята бавно, почти с нежелание, и стига до една ниска затворена врата на срещуположната стена. Протяга ръка към дръжката, но отново спира. Кучето зад него надава нисък вой, но мъжът не му обръща внимание. Натиска дръжката и отваря съвсем бавно, сякаш се страхува от това, което може да открие там.

В първия момент не вижда нищо. Стаята е тъмна, слаба светлина идва от малко прозорче с пукнато стъкло, покрито с дебел слой прах. Светлината едва се процежда през стъклото и известно време стаята продължава да крие своите тайни. После очите на мъжа привикват и отделните подробности изплуват от мрака една по една.

Той се оглежда и вижда нещо на пода.

Поема рязко въздух, сякаш ударен в корема, и неволно отстъпва назад.

– Боже мой!

Произнася го едва, но в тихата стая думите отекват неестествено високо. Лицето на мъжа пребледнява. Той се оглежда изплашен, че може да има и още някой. Но е сам.

Тръгва назад с гръб към вратата, сякаш не може да откъсне очи от онова нещо на земята. Обръща се чак когато вратата изскърцва и се затваря отново, закривайки гледката към другата стая.

Той излиза от къщата, олюлявайки се. Старото куче го посреща с подскоци, но той го подминава, бърка в палтото си и вади пакет цигари. Ръцете му треперят и след три опита успява да запали. Поема дълбоко дима, изпълва с него дробовете си и гледа как тлеещият връх на бялата пепел напредва бързо към филтъра. Докато стигне до него и угасне, мъжът е спрял да трепери.

Хвърля фасата в тревата, стъпва върху него, после се навежда и го вдига. Прибира го в джоба на палтото, поема дълбоко въздух и отива да се обади по телефона.

Вече напусках Глазгоу, когато ми се обадиха. Беше гадна февруарска утрин, небето беше мрачно, сиво, а студеният вятър гонеше ситния дъждец из него. По Източния бряг вилнееха бури и въпреки че още не бяха стигнали до вътрешността на страната, вероятността за това беше голяма.

Молех се най-лошото да се забави достатъчно, за да се приземя успешно. Връщах се в Лондон, след като прекарах тук една седмица първо да възстановя, а после да изследвам един труп, открит в плитък гроб някъде из пустошта близо до Грампиан. Работата беше неблагоприятна. Зимното слънце и постоянният скреж бяха превърнали хълмовете наоколо в желязо, а студът спираше дъха не по-малко от красотата им. Осакатеното тяло беше на млада жена, все още неидентифицирана. За последните няколко месеца това беше втората жертва, за която ме викаха в Грампиан. Засега го пазеха в тайна от пресата, но никой от разследващия екип не се съмняваше, че убиецът и на двете жертви е един. И щеше да убие отново, ако не го хванеха, но поне за момента вероятността това да се случи беше равна на нула. Най-лошото бе, че осакатяванията не бяха *пост мортем*, бях убеден в това, въпреки че степента на разлагане бе твърде голяма, за да го твърдя с пълна сигурност.

Така че пътуването бе наистина мъчително и няхах търпение да се прибера. От година и половина живеех в Лондон и работех в Катедрата по съдебна медицина към Юридическия университет. Бях сключил срочен договор, който ми даваше достъп до лабораторията, докато намеря нещо постоянно, но през последните седмици работех предимно навън и рядко се задържах в кабинета си. Бях обещал на приятелката ми Джени след приключването на случая да намеря начин да прекараме заедно известно време. Не беше за пръв път да обещавам такива неща, но този път бях твърдо решен да спазя обещанието. Помислих си, че е тя, когато телефонът иззвъня. Сигурно искаше да се убеди, че съм поел към дома. Но изписаният на дисплея телефон беше непознат. Отговорих, а гласът отсреща ми се стори рязък и груб.

– Доктор Хънтър, извинете за безпокойството. Казвам се Греъм Уолъс, старши инспектор в централното управление на полицията в Инвърнес. Може ли да ви отнема няколко минути?

Тонът беше на човек, свикнал да не се съобразява с никого. Имаше силен акцент, напомнящ повече за Глазгоу, отколкото за меките гласни на Инвърнес.

– Да, но само няколко. Бързам за аерогарата. Гоня полет.

– Знам. Току-що говорих с главен инспектор Алън Кемпбъл от полицията в Грампиан и той ми каза, че сте приключили тук. Радвам се, че успях да ви хвана на наша почва.

Кемпбъл беше главният инспектор, с когото работех по възстановяването на телата. Симпатичен човек и добър полицай, той просто живееше с работата си и аз оценявах това.

Хвърлих поглед към шофьора на таксито, за да видя дали подслушва, и казах:

– С какво мога да ви помогна?

– Искам една услуга от вас. – Той вадеше с мъка думите от устата си, сякаш струваха повече, отколкото можеше да плати за тях. – Чухте ли за железопътната катастрофа тази сутрин?

Бях чул нещо. Преди да напусна хотела, гледах новините и разбрах, че експресът, който обикаля из Западния бряг, е дерайлирал, след като се блъснал в оставен на линията микробус. От показаното по телевизията нещата изглеждаха зле, вагоните на влака бяха излезли от релсите и бяха обърнати. Никой още не се наемаше да гадае колко са убитите.

– Събрахме всички полицейски части, с които разполагаме, но в момента тук е пълна лудница – продължи Уолъс. – Има вероятност катастрофата да е умишлено предизвикана, затова третираме района като местопрестъпление. Търсим помощ от други участъци, но в момента просто се разкъсваме.

Можех да позная какво ще последва. Според казаното по новините някои от вагоните бяха изгорели, което превръщаше идентификацията на жертвите в първостепенна задача и едновременно с това – в кошмар за медиците. Но преди този кошмар да започне, телата трябваше да се съберат и възстановят, а от видяното можех да заключа, че тази гадна работа все още предстои.

– Не съм убеден, че ще мога да ви помогна в момента – отвърнах аз.

– Не ви се обаждам за катастрофата – каза нетърпеливо той. – При нас пристигна сигнал за смърт, причинена от пожар из Западните острови. По-точно на един малък остров на име Руна, някъде из Външните Хебриди.

Не го бях чувал, но това не беше учудващо. Всичко, което знаех за Външните Хебриди, беше, че са едни от най-далечните земи в Обединеното кралство, на километри от северозападния бряг на Шотландия.

– Подозрения за престъпление?

– Не изглежда така. Може да е самоубийство, но най-вероятно ще се окаже някой пияница или скитник, запалил си огън и заспал. Един човек извел кучето си на разходка, натъкнал се на трупа в някакъв изоставен крофт и ни се обади. Той е пенсиониран детектив, сега живее близо до онова място. Работил съм с него. *Беше* добър човек.

Зачудих се дали това „беше“ имаше някакво значение.

– Какво друго ви каза той?

Настъпи кратка пауза, преди да ми отговори:

– Каза само, че е силно обгорен. Но не бих искал да отклонявам хора от голямата катастрофа, освен ако не се наложи. Двама от местните ще тръгнат след малко от Сторноуей с ферибота. Бих искал да отидете с тях и да хвърлите един поглед. Да разберете дали е инцидент, или се налага да изпратя криминалисти. Трябва ми експертно мнение, преди да натисна паник бутона, а Алън Кемпбъл ме увери, че сте дяволски добър в работата си.

Опитът за ласкателство прозвуча нелепо предвид безцеремонния му тон. Освен това забелязах колебанието му, когато попитах за тялото, и се зачудих дали не премълчава нещо. Но ако смяташе, че има нещо подозрително, щеше веднага да изпрати екип, въпреки катастрофата.

Таксито вече приближаваше летището. Имах пълното основание да откажа. Току-що бях привършил работа по важно разследване, а това звучеше досадно тривиално, от онези ежедневни трагедии, които никога не намират място по страниците на вестниците. Освен това можех ли да кажа на Джени, че

въпреки всички обещания нямаше да се прибера днес? Предвид честите ми отсъствия напоследък знаех, че този път няма да ми се размине лесно.

Уолъс бе усетил нежеланието ми.

– Ще ви отнеме само два дни заедно с пътя. Проблемът е там, че... има нещо странно в цялата работа.

– Доколкото разбрах, няхахте подозрения за престъпление – намръщих се аз.

– Така е. Поне нищо от чутото не ме навежда на подобна мисъл. Вижте, не мога да ви кажа нищо повече, но именно затова исках да го види специалист като вас.

Мразя да ме манипулират. Но не мога да отрека, че възбуди любопитството ми.

– Не бих ви молил, ако не сме толкова притеснени в момента – натисна още малко той.

През мокрия от дъжда прозорец се мярна знак. За летището.

– Ще ви се обадя след малко – казах. – Дайте ми пет минути.

Това явно не му хареса, но нямаше как да възрази. Затворих, прехапах устни, после набрах номера, който знаех наизуст.

До мен долетя гласът на Джени. Усмехнах се веднага, въпреки че не бързах да стигна до разговора, който се налагаше да поведе.

– Дейвид! Тъкмо пътувам към работата. Ти къде си?

– На път за летището.

Чух смеха ѝ.

– Най-после! Реших, че се обаждаш да ми съобщиш, че няма да се прибереш днес.

Коремът ме заболя.

– Всъщност точно за това ти се обаждам. Току-що ме помолиха да се заема с друг случай.

– Ох!

– Само за ден-два. Някъде из Външните Хебриди. В момента няма кой друг да го поеме.

Въздържах се да обяснявам за железопътната катастрофа, знаех, че ще прозвучи като извинение.

Настъпи мълчание. Когато заговори, смехът бе изчезнал от гласа ѝ и аз съжалих.

- И ти какво им отговори?
- Че ще им се обадя. Искях първо да говоря с теб.
- Защо? И двамата знаем, че вече си го решил.

Не исках разговорът да прерасне в кавга. Хвърлих бърз поглед към шофьора на таксито и заговорих:

- Виж, Джени...
- Искаш да кажеш, че не си?
- Аз замълчах.
- Така си и мислех.
- Джени... – започнах отново.
- Трябва да вървя. Ще закъснея за работа.

Чу се изшракване и тя затвори. Въздъхнах дълбоко. Не си представях така тази сутрин. „Обади ѝ се пак и ѝ кажи, че ще откажеш.“ Пръстите ми увиснаха над телефона.

– Не се ядосвай, приятел. Мойта жена също не спира да мрънка – каза през рамо шофьорът. – Ще ѝ мине.

Оставих го без коментар. В далечината един самолет се надигна от пистата и излетя. Набрах съответния номер. Отговориха ми още при първото позвъняване.

- Как да стигна дотам? – попитах Уолъс.